

тува, първиятъ трѣсъкъ върху гроба пада . . . Само чернитѣ облаци и страшнитѣ небесни гърмежи сж гости на този гробъ! . . .

Никой не видѣ човѣшки кракъ да стѣпи вече тамъ! . . .

* *
*

Самъ саминъ, скришомъ отъ хората, рѣшихъ да се изкача на този върхъ. И когато, съ голѣма мжка, излѣзохъ изъ шумака на равната полянка, азъ видѣхъ отъ далече гроба и върху му се бѣше простнала една черна сѣнка. Съ бързи крачки отлѣтяхъ на тамъ.

Видѣхъ майката на разбойника: горчиви сълзи проливаше на гроба на своето чедо. Съ дѣтинска смѣлость се приближихъ до нея и я поздравихъ. Тя ме плахо погледна, избърса сълзитѣ си, стана права и съ наведена глава гледаше обрасналия въ бурени гробъ.

Въ момента не знаяхъ какво да ѝ кажа, а само издумахъ:

— Богъ да го прости!

Майката дигна очи къмъ небето и рече:

— Богъ е милостивъ, не е като хората, той прощава!

А слѣдъ малко съ развълнуванъ гласъ извика:

— Човѣкътъ, който лежи тукъ, велики пакости е направилъ на хората! Всички го проклинатъ! Неговата смъртъ всички зарадва! Ала той е мое чедо! Той е откъснатъ отъ моето сърдце!

И тя нададе единъ отчаенъ писъкъ, падна върху гроба и горко заплака! . . .

(слѣдва)

А. Кипровъ.

(Изъ сп. „Б. Сб“).